

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

L. MEDINA

представено на 30 януари 2025 г.¹

Дело C-529/23 P

Европейски парламент

срещу

ТС

„Институционално право — Правилник за изплащане на разноски и надбавки на членовете на Европейския парламент — Надбавки за парламентарни сътрудници — Възстановяване на недължимо платени суми — Член 41, параграф 2 от Хартата — Право на изслушване — Право на достъп до преписката — Защита на личните данни — Член 9 от Регламент (ЕС) 2018/1725 — Член 26 от Правилника за длъжностните лица“

I. Въведение

1. Настоящото заключение се отнася до жалба, подадена от Европейския парламент, с която се иска отмяна на решението от 7 юни 2023 г., ТС/Парламент (Т-309/21, EU:T:2023:315) (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“). С това решение Общият съд отменя решение на генералния секретар на Европейския парламент, с което се разпорежда възстановяването от член на Парламента на недължимо платена сума като разноски за парламентарни сътрудници. Освен това Общият съд отменя дебитното известие, издадено във връзка с това решение.

2. В обжалваното съдебно решение Общият съд по същество установява, че когато в контекста на процедура по възстановяване член на Парламента иска предоставяне на данни, които може да са от значение, за да се докаже, че акредитиран парламентарен сътрудник е работил за него във връзка с парламентарния му мандат, Парламентът не може да откаже да предостави исканите данни, освен ако посочи мотиви, които могат да се считат за обосновани. Основавайки се на тази предпоставка, Общият съд приема за необоснован отказа на Парламента да предостави няколко категории документи на члена на Парламента, до когото се отнася делото в първоинстанционното производство, което според Общия съд означава, че не може да се изключи вероятността членът на Парламента да е бил лишен от възможността да се защити по-добре.

3. В жалбата си Парламентът изтъква като основен довод, че обжалваното съдебно решение не подлежи на изпълнение съгласно член 266 ДФЕС, поради широкия обхват на признатото от Общия съд право на изслушване в рамките на процедура по възстановяване.

¹ Език на оригиналния текст: английски.

Парламентът поддържа, че това съдебно решение нарушава принципа за свободно упражняване на мандата на членовете на Парламента и размества тежестта на доказване, която съгласно постоянната съдебна практика се носи от тези членове, когато те следва да докажат, че разносните за парламентарен сътрудник са дължимо платени. Освен това според Парламента Общият съд е тълкувал неправилно други разпоредби, които са от значение за парламентарната дейност, като например Регламент 2018/1725² и Правилника за длъжностните лица³.

4. Настоящото дело предоставя на Съда възможност да се произнесе по обхвата на правото на изслушване и на правото на достъп до документите, закрепени в член 41, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), които, както многократно припомня съдебната практика, произтичат от правото на защита в производствата пред институциите на Съюза. За целта Съдът ще трябва преди всичко да установи дали в случай като разглеждания в първоинстанционното производство определеният от Общия съд правен критерий за преценка относно спазването или нарушаването на тези права, е правно обоснован, главно с оглед на принципа за тежестта на доказване, приложим към процедурите по възстановяване. Настоящото дело позволява на Съда да тълкува и други релевантни разпоредби от правото на Съюза, свързани със защитата на личните данни, за които в обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че не представляват валидно основание за отказ на достъп до информация, поискана от член на Парламента.

II. Правната рамка

А. Акт за избирането на представители в Европейския парламент чрез всеобщи преки избори

5. Член 6, параграф 1 от Акта за избирането⁴ гласи:

„Членовете на Европейския парламент гласуват индивидуално и лично. Те не са обвързвани с каквито и да било инструкции и не могат да поемат задължителен мандат“.

² Регламент (ЕС) на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 2018 г., стр. 39) (наричан по-нататък „Регламент 2018/1725“).

³ Регламент № 31 (ЕИО), 11 (ЕОАЕ), установяващ Правилника за длъжностните лица и Условията за работа на другите служители на Европейската икономическа общност и на Европейската общност за атомна енергия (ОВ 45, 1962 г., стр. 1385; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 12), изменен (наричан по-нататък „Правилникът за длъжностните лица“).

⁴ Акт за избирането на представители в Европейския парламент чрез всеобщи преки избори (ОВ L 278, 1976 г., стр. 5), приложен към Решение 76/787/ЕОВС, ЕИО, Евратом от 20 септември 1976 г. (ОВ L 278, 1976 г., стр. 1), изменено с Решение 2002/772/ЕО, Евратом на Съвета от 25 юни 2002 г. и 23 септември 2002 г. (ОВ L 228, 1.9.2009 г., стр. 47) (наричан по-нататък „Актът за избирането“).

Б. Устав на членовете на Европейския парламент

6. Член 2 от Устава на членовете на Европейския парламент⁵ гласи:

„1. Членовете на Европейския парламент са свободни и независими.

[...]“.

7. Член 4 от Устава на членовете на Европейския парламент предвижда:

„Документите и електроните записи, получени, изготвени или изпратени от даден член на Европейския парламент, не се считат за парламентарни документи, освен ако не са внесени по реда, предвиден в Правилника за дейността“.

8. Член 21 от Устава на членовете на Европейския парламент предвижда:

„1. Членовете на Европейския парламент имат право на помощ от лични сътрудници, които те могат свободно да избират.

2. Парламентът покрива ефективно поетите разходи от членовете на Европейския парламент при наемането на такива лични сътрудници.

3. Парламентът определя условията за упражняването на това право“.

В. Мерки по прилагане на устава

9. Член 33 от мерките по прилагане на устава⁶, озаглавен „Поемане на разноски за парламентарни сътрудници“, предвижда:

„1. Членовете на ЕП имат право на помощ от лични сътрудници, които подбират свободно. Парламентът покрива действителните разноски, които възникват изцяло и изключително от наемането на един или повече сътрудници или от използването на техните услуги, в съответствие с настоящите мерки по прилагане и при определените от Бюрото условия.

2. Могат да бъдат поети единствено разноските, отговарящи на необходимата помощ, пряко свързана с упражняването на мандата на членовете на ЕП. Тези суми в никакъв случай не могат да покриват разноските, свързани със сферата на личния живот на члена на ЕП“.

⁵ Решение на Европейския парламент от 28 септември 2005 година за приемане на Устав на членовете на Европейския парламент (ОВ L 262, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 6, стр. 28) (наричано по-нататък „Уставът на членовете на Европейския парламент“).

⁶ Решение на Бюрото на Европейския парламент от 19 май 2008 година и от 9 юли 2008 година за установяване на мерки по прилагане на устава на членовете на Европейския парламент (ОВ C 159, 2009 г., стр. 1, наричано по-нататък „мерките по прилагане на устава“).

10. Член 68 от мерките по прилагане на устава, озаглавен „Възстановяване на надвзети суми“, гласи:

„1. Суми, недължимо платени съгласно настоящите мерки по прилагане, са основание за предявяване на искане за възстановяване на надвзети суми. Генералният секретар разпорежда сумите да бъдат възстановени от страна на съответния член на ЕП.

2. Решението за възстановяване се взема, като се отчита действителното изпълнение на мандата на члена на ЕП и правилното функциониране на Парламента, като генералният секретар първо изслушва съответния член на ЕП.

[...]“.

Г. Регламент 2018/1725

11. Съображение 22 от Регламент 2018/1725 гласи следното:

„За да бъде обработването законосъобразно, личните данни следва да бъдат обработвани въз основа на необходимостта от изпълнение на задача от обществен интерес от страна на институции и органи на Съюза или при упражняването на техните официални правомощия, необходимостта от спазване на правно задължение, наложено на администратора на лични данни, или на друго законно основание съгласно настоящия регламент, включително съгласието на субекта на данни, необходимостта от изпълнение на договор, по който субектът на данни е страна, или с оглед предприемане на стъпки по искане на субекта на данни преди встъпване в договорни отношения. Обработването на лични данни за изпълнението на задачи от обществен интерес от страна на институции и органи на Съюза включва обработването на лични данни, които са необходими за управлението и функционирането на тези институции и органи. [...]“.

12. Член 4 от Регламент 2018/1725, озаглавен „Принципи, свързани с обработването на лични данни“, гласи следното:

„1. Личните данни:

[...]

в) са адекватни, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които се обработват („свеждане на данните до минимум“);

[...]

д) се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които се обработват личните данни; личните данни могат да се съхраняват за по-дълги срокове, доколкото ще бъдат обработвани единствено за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели съгласно член 13, при условие че бъдат приложени подходящите технически и организационни мерки, предвидени в настоящия регламент с цел да бъдат гарантирани правата и свободите на субекта на данните („ограничение на съхранението“);

[...]“.

13. Член 9 от Регламент 2018/1725, озаглавен „Предаване на лични данни на установени в Съюза получатели, различни от институции и органи на Съюза“, гласи:

„1. Без да се засягат членове 4—6 и член 10, лични данни се предават само на установени в Съюза получатели, различни от институции и органи на Съюза, ако:

- а) получателят установи, че данните са необходими за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на предоставени на получателя официални правомощия, или
- б) получателят установи, че е необходимо данните да бъдат предадени за конкретна цел от обществен интерес, а администраторът, ако има някакво основание да се предполага, че законните интереси на субекта на данните могат да бъдат накърнени, установи, че е пропорционално личните данни да бъдат предадени специално за тази цел, след като е претеглил по безспорен начин различните противоречащи си интереси.

2. Когато администраторът започва предаването по силата на настоящия член, той доказва, че предаването на лични данни е необходимо и пропорционално за целите на предаването, като прилага критериите, определени в параграф 1, буква а) или буква б).

3. Институциите и органите на Съюза съгласуват правото на защита на личните данни с правото на достъп до документи в съответствие с правото на Съюза“.

Д. Правилник за длъжностните лица

14. Член 26 от Правилника за длъжностните лица предвижда:

„Служебното досие на длъжностното лице съдържа:

- а) всички документи относно неговия административен статут и всички доклади относно неговите професионални умения, ефикасност и поведение;
- б) всички бележки на самото длъжностно лице по тези документи.

[...]

За всяко длъжностно лице има само едно служебно досие.

Длъжностното лице има право дори и след прекратяване на служебното правоотношение да се запознава с всички документи, съдържащи се в досието му [...]

[...]

Служебното досие е поверително и в него могат да се правят справки само в кабинетите на администрацията или по защитена електронна връзка. Независимо от това, досието се изпраща на Съда на Европейския съюз, ако бъде заведено дело, отнасящо се до длъжностното лице“.

III. Факти и производство

A. Обстоятелства, предхождащи спора

15. Обстоятелствата, предхождащи спора, са описани в точки 2—26 от обжалваното съдебно решение. За нуждите на настоящото заключение те могат да бъде обобщени както следва.

16. На 22 май 2015 г. Парламентът сключва с А договор за акредитиран парламентарен сътрудник на пълно работно време в Брюксел (Белгия) за оказване на помощ на ТС — член на тази институция⁷.

17. На 25 февруари 2016 г. ТС иска от Парламента да прекрати договора на А поради различни мотиви, свързани със загубата на доверие, сред които отсъствия без основателна причина и неспазване на правилата относно разрешенията за упражняване на външна дейност.

18. След неуспеха на помирителната процедура, на 24 юни 2016 г. Парламентът уведомява А за решението си да прекрати договора за парламентарен сътрудник поради разрушаване на връзката на доверие, тъй като А не е спазил правилата относно разрешенията за упражняване на външна дейност.

19. На 14 април 2017 г. А подава жалба за отмяна на решението от 24 юни 2016 г. пред Общия съд.

20. С решение от 7 март 2019 г., L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140), Общият съд отменя решението на Парламента от 24 юни 2016 г. Всъщност Общият съд констатира, че от доказателствата по преписката е видно, че ТС не само е знаел за външната дейност на А, но и че той е бил нейният пряк инициатор⁸. Поради това Общият съд приема, че мотивът, изтъкнат от Парламента, за да обоснове решението за прекратяване, а именно разрушаването на връзката на доверие, не изглежда правдоподобен. Следователно според Общия съд Парламентът е допуснал явна грешка в преценката, като е уважил искането на ТС за прекратяване на договора на А на това основание. ТС не е страна в производството по това дело.

21. С писмо от 8 юни 2020 г., съставено на английски език и изпратено по електронната поща на 30 юли 2020 г., генералният секретар на Парламента уведомява ТС за започването на процедура по възстановяване на недължимо платени суми в общ размер на 78 838,21 евро, на основание член 68 от мерките по прилагане на устава, във връзка с парламентарната помощ, предоставена на ТС от А.

22. Със същото писмо ТС е поканен в съответствие с член 68, параграф 2 от мерките по прилагане на устава да представи в срок от два месеца становище и доказателства, с които да обори предварителните изводи на Парламента относно външната дейност, която А е упражнявал с негово знание и под негово ръководство от 22 май 2015 г. до 22 ноември 2016 г., и да докаже, че през същия период А действително е изпълнявал функциите на акредитиран парламентарен сътрудник.

⁷ В настоящото заключение наричан още „жалбоподателят в първоинстанционното производство“.

⁸ Вж. по-специално решение L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140, т. 35)

23. На 4 август 2020 г. ТС иска от Парламента да му предостави:

- личното досие на А в Парламента (всички документи, свързани с назначаването и работата му), включително информация за броя на случаите, в които за А е поискана защита от Парламента, и данните за присъствието на А (данни от картата му за достъп до Парламента),
- копия от кореспонденцията му с представителите на Парламента относно работата на А,
- пълната преписка по делото, по което е постановено решение от 7 март 2019 г., L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140).

24. На 4 септември 2020 г. генералният секретар на Парламента изпраща на ТС писмо, съставено на литовски език с дата 3 септември 2020 г., чието съдържание по същество е идентично с това на писмото от 8 юни 2020 г., посочено в точка 21 по-горе. Към писмото от 3 септември 2020 г. са приложени препис от решение от 7 март 2019 г., L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140), и разчетът на сумите, платени от Парламента на А.

25. На 22 септември 2020 г. ТС припомня на Парламента искането, посочено в точка 23 по-горе, и иска от последния да му предостави протокола от помирителната процедура между него и А на литовски език, както и копие от „всички електронни писма от 2015 г., 2016 г. и 2019 г.“.

26. На 27 октомври 2020 г. Парламентът предоставя на ТС различни документи относно прекратяването на договора на А.

27. На 29 октомври 2020 г. ТС изпраща на Парламента предварителните си бележки, както и някои документи, като същевременно подчертава, че все още не е получил от Парламента документите и подробна информация относно периода на работа на А и че все още не е могъл да разгледа малкото информация, която му е била предоставена с електронното писмо от 27 октомври 2020 г. Поради това той иска да му се даде възможност да представи допълнителна информация и доказателства на по-късен етап.

28. На 20 ноември 2020 г. ТС отново иска от Парламента информацията, която е поискал на 4 август 2020 г. и 22 септември 2020 г., по-специално данните относно достъпа на А до Парламента и копия от електронните писма от 2015 г., 2016 г. и 2019 г.

29. На 24 ноември 2020 г. ТС изпраща на Парламента становище и доказателства в допълнение към тези, които му е изпратил на 29 октомври 2020 г.

30. На 27 ноември 2020 г. генералният директор на Генерална дирекция по финанси на Парламента уведомява ТС, че определеният му срок за представяне на становището му и доказателства в рамките на процедурата по възстановяване, уредена в член 68 от мерките по прилагане на устава, е изтекъл на 4 ноември 2020 г., но че ако желае да се запознае с информация относно А, може да се обърне към две лица, чиито електронни адреси предоставя, без тези искания да могат да окажат влияние върху посочената процедура.

31. На 1 декември 2020 г., ТС оспорва твърденията, получени с писмото от 27 ноември 2020 г. Освен това той отправя исканията си за предоставяне на документи до посочените в това писмо лица.

32. На 8 януари 2021 г. генералният директор по финансите изпраща на ТС протокола относно помирителната процедура на литовски език, но му отказва достъп до другите поискани документи. Освен това генералният директор по финансите дава петнадесетдневен срок на ТС, за да представи допълнително становище, което ТС представя на 21 януари 2021 г.

33. С решение от 16 март 2021 г. (наричано по-нататък „спорното решение“) генералният секретар на Парламента приема, че сумата от 78 838,21 евро е била неправомерно поета от тази институция във връзка с работата на А за периода от 22 май 2015 г. до 22 ноември 2016 г. и че тя трябва да бъде възстановена от ТС.

34. На 31 март 2021 г. генералният директор по финансите, в качеството си на оправомощен разпоредител с бюджетни кредити, издава дебитно известие № 7010000523 (наричано по-нататък „дебитното известие“), с което разпорежда ТС да възстанови сумата от 78 838,21 евро и го приканва да я плати най-късно до 30 май 2021 г. На същата дата генералният директор по финансите изпраща на ТС спорното решение и дебитното известие.

Б. По жалбата за отмяна, подадена пред Общия съд, и по обжалваното съдебно решение

35. На 24 май 2021 г. ТС подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение и на дебитното известие.

1. По частичната липса на основание за произнасяне по същество

36. Като начало, от обжалваното съдебно решение⁹ става ясно, че след проверка, извършена в контекста на производството пред Общия съд, Парламентът констатира, че през март 2016 г. е решил да спре изплащането на възнаграждения и пътни разноски на А, считано от 1 април 2016 г. Вследствие на това на 8 ноември 2022 г. генералният секретар на Парламента решава да оттегли спорното решение *ab initio* по отношение на сумата от 28 083,67 евро. Във връзка с това решение е издадено кредитно известие.

37. Така по искане на Парламента и след като изслушва становището на ТС, Общият съд констатира, че предметът на жалбата е отпаднал и че не следва да се произнася по същество по законосъобразността на спорното решение и на дебитното известие в частта, посочена по-горе¹⁰.

⁹ Точки 27 и 28 от обжалваното съдебно решение.

¹⁰ Точки 32 и 36—42, както и точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

2. По останалата част от жалбата за отмяна

38. Що се отнася до останалата част от жалбата за отмяна, ТС — жалбоподател в първоинстанционното производство, изтъква пет основания, като второто от тях, което е единственото основание релевантно за целите на настоящото производство по обжалване¹¹, е изведено от правото на изслушване, правото на достъп до документите и задължението за мотивиране, закрепени в член 41, параграф 2 от Хартата.

39. В обжалваното съдебно решение, след като припомня правилата относно поемането на разносните за парламентарни сътрудници и възстановяването на недължимо платените в това отношение суми¹², Общият съд отбелязва, че Парламентът е предоставил на ТС само част от поисканите от него документи¹³, а именно i) протокола на литовски език от помирителната процедура между него и А¹⁴ и ii) документите относно прекратяването на договора на А¹⁵.

40. За сметка на това исканията относно другите категории документи са отхвърлени с писмото от 8 януари 2021 г.¹⁶ По-специално този отказ се отнася до i) копие от „всички електронни писма от 2015 г., 2016 г. и 2019 г.“, посочено в електронното писмо на ТС от 22 септември 2020 г., ii) копие от кореспонденцията на ТС с представителите на Парламента относно работата на А, iii) пълната преписка по делото, по което е постановено решение L/Парламент (Т-59/17, EU:Т:2019:140) и iv) личното досие на А в Парламента¹⁷.

41. В това отношение в точки 90 и 91 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че когато член на Парламента е приканен да представи доказателства, че акредитиран парламентарен сътрудник е работил за него във връзка с неговия мандат, този член на Парламента може, въз основа на правото на изслушване, да поиска от съответната институция да предостави доказателствата, с които разполага и които изглеждат релевантни. В този контекст, когато Парламентът получи такова искане, той не може да откаже да предостави исканите данни, без да наруши правото на изслушване, освен ако посочи мотиви в подкрепа на този отказ, които могат да се считат за обосновани с оглед, от една страна, на обстоятелствата по конкретния случай, и от друга страна, на приложимите правила.

42. След преценка на конкретните факти по делото Общият съд стига до извода, че изтъкнатите от Парламента мотиви в писмото му от 8 януари 2021 г., с които на ТС се отказва достъп до категориите документи, посочени в точка 40 по-горе, са неоснователни или недостатъчни. Освен това, тъй като Парламентът не е обосновал надлежно своя отказ да предостави поисканите документи, които според Общия съд са могли да позволят на ТС да упражни надлежно и ефективно правото си на изслушване, не може да се изключи

¹¹ Останалите основания по същество се отнасят до нарушение на принципа за спазване на разумен срок, закрепен в член 41, параграф 1 от Хартата, грешка в преценката на доказателствата, представени от ТС, за да докаже, че А е изпълнявал функциите си на парламентарен сътрудник, както и нарушение на задължението за мотивиране, що се отнася до определянето на размера на сумата, която следва да бъде възстановена.

¹² Точки 45—53 от обжалваното съдебно решение.

¹³ Точки 87 и 88 от обжалваното съдебно решение.

¹⁴ Вж. точка 32 от настоящото заключение.

¹⁵ Вж. точка 26 от настоящото заключение.

¹⁶ Противно на доводите на Парламента, Общият съд приема, че доводите на ТС относно писмото от 8 януари 2021 г. са допустими. Вж. точки 73—80 от обжалваното съдебно решение.

¹⁷ Вж. точки 23, 25 и 28 от настоящото заключение.

вероятността последният да е бил лишен от възможността да се защити по-добре в рамките на започнатата срещу него процедура по възстановяване на суми, изплатени като разноски за парламентарни сътрудници¹⁸.

43. При тези условия Общият съд уважава второто основание, доколкото е изведено от нарушение на правото на изслушване. Без да разглежда останалите основания и доводи, изтъкнати от ТС, Общият съд също така отменя спорното решение и дебитното известие в частта, в която се отнасят до възнагражденията, социалните разходи и пътните разноски, свързани с работата на А в периода от 22 май 2015 г. до 31 март 2016 г., в размер на 50 754,54 евро¹⁹.

IV. Искания на страните пред Съда

44. С жалбата си, подадена на 17 август 2023 г., Парламентът моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да постанови окончателно решение по спора пред Общия съд, като уважи исканията на Парламента, направени в първоинстанционното производство,
- да осъди ТС да заплати съдебните разноски, направени както в производството пред Общия съд, така и в производството пред Съда.

45. ТС поддържа, че Съдът следва да отхвърли жалбата и да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

46. Съдебното заседание е проведено на 28 ноември 2024 г.

V. Анализ

47. В подкрепа на жалбата си Парламентът изтъква пет основания:

- С първото основание за обжалване се твърди, че не са били взети предвид предметът на спора в първоинстанционното производство и подготвителният характер на писмото от 8 януари 2021 г., както и че е налице нарушение на правото на изслушване и незачитане на постоянната съдебна практика относно последиците от незаконосъобразността на процесуален документ,
- второто, третото и четвъртото основание се отнасят до констатациите на Общия съд, съответно във връзка с: i) електронните писма на ТС от 2015 г., 2016 г. и 2019 г. и неговата кореспонденция със службите на Парламента относно работата на А, ii) личното досие на А, включително използването на картата му за достъп до Парламента, и iii) пълната преписка по делото, по което е постановено решение L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140),

¹⁸ Точки 130 и 131 от обжалваното съдебно решение.

¹⁹ Точки 132 и 133, както и точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

– петото основание се отнася до констатацията на Общия съд, че ТС е можел единствено въз основа на правото на изслушване да изиска от Парламента да му съобщи данни, позволяващи му да представи становище.

48. Доколкото петото основание има за цел да се оспори признатият от Общия съд обхват на правото на изслушване в рамките на процедура по възстановяване на недължимо платени разноски за парламентарни сътрудници, ще започна анализа си с разглеждането на това основание.

49. Именно този обхват представлява предпоставката, на която впоследствие Общият съд опира анализа си относно законосъобразността на отказа на Парламента да предостави поисканата от ТС информация, с който след това обосновава преценката си.

50. Освен това, тъй като първото основание се отнася главно до съгласуваността на съображенията на Общия съд при прилагането на този обхват в първоинстанционното производство — по-специално що се отнася до липсата на анализ на релевантността на поисканата информация за защитата на ТС — ще обединя анализа на това основание с анализа на петото основание.

51. Накрая, важно е да се подчертае, че ако преценката на първото и петото основание на жалбата на Парламента доведе до заключението, че тези основания следва да се приемат по същество, по принцип не би било необходимо Съдът да разглежда останалите основания за обжалване. Поради това излагам преценката си по второто, третото и четвъртото основание за обжалване при условията на евентуалност.

А. По първото и петото правно основание

52. С първото и петото си основание Парламентът по същество оспорва констатациите на Общия съд в точки 90 и 91 от обжалваното съдебно решение.

53. По-специално Парламентът твърди, че Общият съд е приел, без да излага конкретни съображения, че правото на изслушване по член 41, параграф 2, буква а) от Хартата позволява на член на Парламента да поиска от институциите на Съюза да му съобщят всяко обстоятелство, което изглежда релевантно, за да се докаже правомерното използване на разноските за парламентарни сътрудници. Според Парламента такова право не може да бъде изведено нито от текста на тази разпоредба, нито от практиката на съдилищата на Съюза. Освен това Парламентът отбелязва, че правото на достъп до документите, предвидено в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата, вече установява средствата, които позволяват на съответното лице да получи достъп до цялата релевантна информация чрез административна процедура. Между правото на изслушване и правото на достъп до документите не съществува празнота, която да налага да бъде запълнена по тълкувателен път. Накрая, Парламентът упреква Общия съд, че е приложил непоследователно обхвата на правото на изслушване, както е определен в обжалваното съдебно решение, по-специално като е пропуснал да определи в началото на преценката си дали категориите документи, поискани от ТС, са изглеждали релевантни за него в рамките на процедурата по възстановяване.

54. ТС оспорва доводите на Парламента. Той отбелязва, че нито в писмото от 8 януари 2021 г., нито в хода на производството пред Общия съд Парламентът е оспорил правото му да получи информация в рамките на процедура по възстановяване. Ето защо според ТС с

петото основание Парламентът обосновава отказа си да му предостави тази информация с нови доводи, по които Общият съд не е имал възможност да се произнесе и които следователно трябва да бъдат обявени за недопустими. ТС добавя, че правото да се получи информация от Парламента в рамките на процедура по възстановяване е част от общото право на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата, което Парламентът не е спазил.

55. Член 41 от Хартата, озаглавен „Право на добра администрация“, предвижда в параграф 1, че всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок. Параграф 2 от същия член предвижда още, че това право включва по-специално а) правото на всяко лице да бъде изслушвано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него и б) правото на достъп на всяко лице до документите, които се отнасят до него, като се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна.

56. Що се отнася до правото на изслушване, от текста на член 41, параграф 2, буква а) от Хартата следва, че това право гарантира на всяко лице възможността да изрази надлежно и ефективно становището си в хода на административната процедура и преди приемането на всяко решение, което може да засегне неблагоприятно интересите му²⁰. То се зачита дори когато приложимата правна уредба не предвижда изрично такова формално изискване²¹ и според практиката на Съда цели най-вече да осигури на засегнатото лице възможност да изтъкне обстоятелства, които налагат административно решението да бъде прието, да не бъде прието или да има едно или друго съдържание²². Освен това то позволява на компетентния орган да отчете надлежно всички релевантни факти и обстоятелства при приемането на решението, с което се слага край на производство пред администрацията на Съюза²³.

57. На свой ред член 41, параграф 2, буква б) от Хартата предвижда право на достъп до документите, което е свързано с правото на всеки засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от администрацията безпристрастно, справедливо²⁴. Той се отнася до лица, срещу които е образувано производство, и предполага съответната институция да даде възможност на засегнатото лице да проучи всички документи, съдържащи се в преписката по разследването, които могат да бъдат от значение за неговата защита, като по този начин улесни разбирането на доказателствата, въз основа на които трябва да се приеме решението. Достъпът до преписката трябва също така да даде възможност на тези лица да се запознаят с мотивите, на които се основава това производство, като по този начин ги поставя в по-добра позиция да изтъкнат насрещни доводи при упражняването на правото на изслушване²⁵.

²⁰ Вж. в този смисъл решение от 30 януари 2024 г., Агенция „Пътна инфраструктура“ (Финансиране от Европейския съюз на пътни инфраструктури) (C-471/22, EU:C:2024:99, т. 42 и цитираната съдебна практика).

²¹ Вж. в този смисъл решение от 30 ноември 2023 г., MG/EIB (C-173/22 P, EU:C:2023:932, т. 22 и цитираната съдебна практика).

²² Вж. по-специално решение от 13 юни 2024 г., С (Синдици и ликвидатори) (C-696/22, EU:C:2024:499, т. 108 и цитираната съдебна практика). Вж. също решение от 16 февруари 2012 г., Съвет и Комисия/Interpipe Niko Tube и Interpipe NTRP (C-191/09 P и C-200/09 P, EU:C:2012:78, т. 76).

²³ Решение от 13 юни 2024 г., С (Синдици и ликвидатори) (C-696/22, EU:C:2024:499, т. 108 и цитираната съдебна практика).

²⁴ Вж. решение от 22 март 2023 г., Satabank /ЕЦБ (T-72/20, EU:T:2023:149, т. 80), установяващо съдебна практика, която Съдът лесно би могъл да потвърди.

²⁵ Peers, S., T. Hervey, J. Kenner, A. Ward (eds). „Article 41“ The EU Charter of Fundamental Rights — A Commentary. Hart Publishing, Oxford, 2021, 1125–1152.

58. Съгласно постоянната практика на Съда правото на изслушване и правото на достъп до документите произтичат от основното право на защита в административните производства, което е неразделна част от правния ред на Съюза²⁶.

59. По настоящото дело, на първо място, приканвам Съда да отхвърли довода на ТС, с който той твърди, че петото основание трябва да се приеме за недопустимо, тъй като Парламентът не е оспорил пред Общия съд правото му да получи информация в рамките на процедура по възстановяване на суми. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че основният въпрос, който разглежда Общият съд в обжалваното съдебно решение, е дали ТС може да твърди, че Парламентът неправилно е отказал да предостави поисканата от него информация в хода на проведената процедура по член 68 от мерките по прилагане на устава. За тази цел Общият съд определя преди всичко правния критерий за преценка на законосъобразността на решението на Парламента. Следователно в рамките на настоящото производство по обжалване Парламентът може да оспори този критерий и следователно да твърди, че това съдебно решение е опорочено от грешка при прилагане на правото, която Съдът трябва да разгледа в случая.

60. На второ място, важно е да се подчертае, че констатацията на Общия съд в точка 90 от обжалваното съдебно решение, с която на членовете на ЕП се признава правото на достъп до релевантната информация в рамките на процедура по възстановяване на суми, се основава на правото на изслушване, предвидено в член 41, параграф 2 от Хартата. Това впрочем се потвърждава от точки 131 и 132 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд уважава основанието, изтъкнато от жалбоподателя в първоинстанционното производство, „доколкото е изведено от нарушение на [това право]“.

61. От тази гледна точка Общият съд не следва да бъде упрекван, както поддържа Парламентът, че е създал „ново право на достъп до информация“. Всъщност съображенията, на които се основава изводът на Общия съд, са, че когато не е била предоставена поисканата от член на ЕП информация, която според тази юрисдикция е могла да му позволи да упражни надлежно и ефективно правото си на изслушване, не може да се изключи вероятността същият да е бил лишен от възможността да се защити по-добре. Тези съображения се вписват в начина, по който Съдът е развил в практиката си правото на изслушване като част от по-широкото право на защита в административните производства. Следователно този довод на Парламента трябва да се отхвърли.

62. При това положение основният въпрос, който се поставя по настоящото дело, е дали правото на изслушване, гарантирано от член 41, параграф 2 от Хартата, задължава Парламента да предостави *всяка* информация, поискана от негов член, която изглежда релевантна в контекста на процедура по възстановяване на недължимо платени разноски за парламентарни сътрудници, освен ако може надлежно да обоснове надлежно отказа си.

63. В самото начало отбелязвам, че както следва от точки 56 и 57 от настоящото заключение, правото на изслушване позволява на дадено лице да изрази становището си относно съдържанието на решението, което администрацията на Съюза възнамерява да приеме в рамките на административно производство. Това становище може дори да се състои в предложение да не се приема въпросното решение. Във всяка от тези хипотези становището, изразено от заинтересованото лице, не трябва да се основава на абстрактни елементи, а на конкретните документи, съдържащи се в преписката по това

²⁶ Вж. в този смисъл решения от 20 декември 2017 г., *Prequ' Italia* (C-276/16, EU:C:2017:1010, т. 45 и цитираната съдебна практика), и от 30 ноември 2023 г., *Sistem ecologica*/Комисия (C-787/22 P, EU:C:2023:940, т. 150 и цитираната съдебна практика).

производство²⁷. Следователно от концептуална гледна точка правото на изслушване и правото на достъп до преписката са много тясно свързани, което се потвърждава от структурата на член 41, параграф 2 от Хартата и от практиката на Съда по тълкуването на тази разпоредба.

64. От това следва, че за ефективното упражняване на правото на изслушване трябва да се предостави достъп до документите, събрани на различните етапи на административното производство и приложени към преписката²⁸. Ето защо нарушение на правото на изслушване може да бъде установено само когато е отказан достъп до документите, съдържащи се в преписката, при условие, разбира се, че се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна, както изисква член 41, параграф 2, буква б) от Хартата.

65. В това отношение е важно да се отбележи, че изготвянето на преписката по административно производство зависи от тежестта на доказване, която се прилага конкретно към това производство. Например в рамките на административнонаказателното производство преписката ще се състои основно от данните за образуване на това производство и от документите, събрани от компетентния орган след проведеното от самия него разследване, тъй като именно този орган носи тежестта да докаже в окончателното си решение наличието на нарушение²⁹. По принцип достъпът до преписката включва достъп както до уличаващите, така и до оневиняващите доказателства³⁰.

66. За разлика от това процедурата по възстановяване, предвидена в член 68 от мерките по прилагане на устава, възлага тежестта на доказване върху членовете на Европейския парламент. Съгласно постоянната практика на Съда, правилно цитирана в точка 53 от обжалваното съдебно решение, членовете на ЕП, които искат Парламентът да поеме финансовите разходи, свързани с помощта на лични сътрудници, трябва да докажат, че тези разходи действително са направени и отговарят на необходимата помощ, пряко свързана с упражняването на мандата³¹. По-конкретно, в отговор на искане в този смисъл от компетентния орган на Парламента такъв член на ЕП трябва да представи всички доказателства, с които разполага и които могат да докажат действителността на работата, извършена от неговия сътрудник, както и връзката на тази работа с упражняването на неговия мандат³².

67. Следователно, както потвърждава Парламентът в съдебното заседание, без това да се оспорва от жалбоподателя в първоинстанционното производство, административната преписка относно процедура по възстановяване на разноски за парламентарни сътрудници, освен елементите, въз основа на които е задействана процедурата, ще съдържа главно представените от съответния член на ЕП становища и доказателства. Тя

²⁷ Когато това е предвидено в специална норма, правото на изслушване се отнася и до изложението на възраженията, предявени от администрацията, както е например случаят в производствата в областта на конкурентното право. Вж. член 27, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

²⁸ Както посочвам по-долу, това може да изисква известно участие на съответната институция на Съюза, в случая Парламента.

²⁹ Вж. по-специално решение от 27 юни 2024 г., *Servier и др./Комисия* (C-201/19 P, EU:C:2024:552, т. 126).

³⁰ Решение от 25 октомври 2011 г., *Solvay/Комисия* (C-109/10 P, EU:C:2011:686, т. 54 и цитираната съдебна практика).

³¹ Вж. определения от 21 март 2019 г., *Gollnisch/Парламент* (C-330/18 P, EU:C:2019:240, т. 63), и от 28 ноември 2018 г., *Le Pen/Парламент* (C-303/18 P, EU:C:2018:962, т. 63).

³² Вж. определения от 21 март 2019 г., *Gollnisch/Парламент* (C-330/18 P, EU:C:2019:240, т. 64 и 88), и от 21 май 2019 г., *Le Pen/Парламент* (C-525/18 P, EU:C:2019:435, т. 37 и 82 и цитираната съдебна практика).

трябва също така да включва всяка допълнителна информация, на която Парламентът по собствена инициатива основава окончателното си решение. В първия случай членът на ЕП неминуемо ще има достъп до тази документация, тъй като той е нейният източник. Във втория случай Парламентът ще трябва да приложи този документ към преписката, спазвайки ограниченията, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна, предвидени в член 41, параграф 2, буква б) от Хартата. Следва да се припомни, че нито едно от спорните доказателства по делото не се отнася до някоя от тези категории документи.

68. Разбира се, съществува допълнителна категория документи, чието включване в преписката може да бъде поискано от член на ЕП, и именно тази категория е в основата на разногласията между страните по настоящото дело. Става въпрос за доказателствата, от които може да се нуждае член на ЕП, за да докаже действителността на работата, извършена от неговия парламентарен сътрудник, както и връзката на тази работа с упражняването на неговия мандат, но с които разполага Парламентът или друга институция, орган, служба или агенция на Съюза.

69. В това отношение е важно веднага да се отбележи, че въз основа на носената от него тежест на доказване дори в тази хипотеза членът на ЕП продължава да бъде задължен да обоснове направените разноски за парламентарни сътрудници. Това означава, че по искане на Парламента този член на ЕП все пак трябва да обясни различните задачи, изпълнявани от неговия сътрудник при осъществяването на парламентарните му задължения. Този член на ЕП може да подкрепи твърденията си, като се позове на доказателствата, с които разполага Парламентът, или на доказателствата, които тази институция може да поиска от друга институция, орган, служба или агенция на Съюза.

70. За целта основното изискване е членът на ЕП да посочи достатъчно точно конкретните доказателства, на които се позовава, и да поясни по какъв начин тези доказателства са годни да удостоверят, че направените от парламентарния сътрудник разноски действително са били използвани за неговата работа и са били пряко свързани с упражняването на неговия мандат. Това изискване не е изпълнено, когато членът на ЕП само твърди, че релевантните доказателства се намират в широки и общи категории документи, например в съвкупността от всички електронни писма, изготвени през определен брой години, или в цялото лично досие на съответния сътрудник без допълнителни уточнения.

71. На свой ред, както признава Парламентът в съдебното заседание, тази институция трябва да приложи посочените доказателства към преписката, като действа безпристрастно и справедливо, в съответствие със задълженията си съгласно принципа на добра администрация³³. При спазване на ограниченията, предвидени в член 41, параграф 2 от Хартата, Парламентът също така трябва да предостави достъп до тях, по-специално когато след извършената от него преценка стигне до извода, че изтъкнатите от члена на ЕП доказателства не удостоверяват действителността на извършената от неговия парламентарен сътрудник работа, нито връзката на тази работа с упражняването на мандата³⁴.

³³ Вж. съдебната практика, посочена в точка 57 по-горе.

³⁴ Според мен, дори когато преценката на Парламента потвърждава твърденията на члена на ЕП, тези доказателства трябва да бъдат приложени към преписката, като се има предвид, че те ще трябва да бъдат представени на съдилищата на Съюза, ако окончателното решение на Парламента бъде оспорено по съдебен ред и тази информация може да стане релевантна в контекста на съдебното производство.

72. Що се отнася до настоящото дело, отбелязвам, че констатацията на Общия съд в точки 90 и 91 от обжалваното съдебно решение не съответства на тълкуването на член 41, параграф 2 от Хартата, което предлагам в предходните точки от настоящото заключение, по-специално що се отнася до процедурите по възстановяване, образувани на основание член 68 от мерките по прилагане на устава. Според мен Общият съд неправилно е разширил обхвата на правото на изслушване, без надлежно да вземе предвид тежестта на доказване, която носят членовете на ЕП в контекста на този вид процедура. Всъщност Общият съд без основание задължава Парламента да предостави на засегнатия от тази процедура член на ЕП всяка информация, която изглежда релевантна за формулирането на неговото становище, освен ако Парламентът може надлежно да мотивира отказа си.

73. Поради тези съображения считам, че Парламентът правилно твърди, че Общият съд е тълкувал неправилно член 41, параграф 2 от Хартата и че в рамките на преценката, извършена в първоинстанционното производство, тази юрисдикция е трябвало на първо място да анализира дали доказателствата, до които ТС е поискал достъп, за да изпълни възложената му тежест на доказване в рамките на образуваната срещу него процедура по възстановяване, са в достатъчна степен конкретизирани от него и не обхващат широки категории документи. При утвърдителен отговор Общият съд е трябвало да разгледа конкретно преценката на Парламента по въпроса дали тези доказателства са годни да удостоверят, че направените от ТС разноси са били използвани за неговия сътрудник и са били пряко свързани с упражняването на неговия мандат. Доколкото преценката на Общия съд не включва такъв анализ, обжалваното съдебно решение е опорочено от грешка при прилагане на правото.

74. Ето защо според мен първото и петото основание за обжалване трябва да бъдат уважени.

75. На този етап е важно да се припомни, че съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Общия съд. Когато производството позволява това, той може сам да постанови окончателно решение по делото. Той може също да върне делото на Общия съд.

76. Тъй като предлагам на Съда да уважи изтъкнатите от Парламента първо и пето основание, точки 2 и 3 от диспозитива на обжалваното съдебно решение следва да бъдат отменени³⁵, без да е необходимо да се разглеждат второто, третото и четвъртото основание.

77. Всъщност, доколкото с последните основания се оспорва преценката на Общия съд по отношение на исканията на ТС за предоставяне на информация и доколкото тази преценка се основава на погрешната предпоставка, изложена в точки 90 и 91 от обжалваното съдебно решение, последващият анализ на Общия съд също е опорочен.

78. Освен това, с оглед на широките категории документи, до които ТС е поискал достъп, във всички случаи тези искания не биха отговаряли на разгледаното в точка 70 от настоящото заключение изискване за конкретност, позволяващо да бъдат приложени към преписката. Ето защо предлагам на Съда в настоящото производство по обжалване да отхвърли по същество второто основание, изложено в първоинстанционното производство.

³⁵ Точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение не следва да бъде засегната от отмяната, тъй като с нея се установява липса на основание за произнасяне по същество по жалбата за отмяна в частта ѝ, насочена срещу спорното решение и дебитното известие за периода от 1 април 2016 г. до 22 ноември 2016 г., което не се оспорва от Парламента.

79. Накрая, доколкото в подкрепа на жалбата си за отмяна пред Общия съд жалбоподателят в първоинстанционното производство изтъква три допълнителни основания, които не са били разгледани в първоинстанционното производство, фазата на производството по настоящото дело не позволява Съдът да се произнесе окончателно по тези основания. Поради това считам, че делото следва да бъде върнато на Общия съд в частта, която се отнася до тези основания и до съдебните разноски.

Б. По второто, третото и четвърто основание за обжалване

80. Въпреки че състоятелността на първото и петото основание сама по себе си е достатъчна, за да обоснове отмяната на обжалваното съдебно решение, споделям накратко становището си по второто, третото и четвъртото основание, изтъкнати от Парламента, тъй като те представят допълнителни съображения, които според мен водят до същия извод.

81. За целта отбелязвам, че с тези три основания Парламентът оспорва преценката на Общия съд по отношение на отказа да се предостави всяка категория информация, поискана от ТС в хода на процедурата по възстановяване, а именно: i) всичките му електронни писма от 2015 г., 2016 г. и 2019 г., ii) кореспонденцията му със службите на Парламента относно работата на А, iii) личното досие на А, включително данните относно картата за достъп до Парламента на А, и iv) преписката по делото, по което е постановено решение L/Парламент (Т-59/17, EU:Т:2019:140). Като се има предвид, че по отношение на някои от тези категории Общият съд е изложил същите съображения, ще разгледам основателността на тези съображения, като групирам категориите и като припомня в самото начало констатациите на Общия съд в обжалваното съдебно решение.

1. По отношение на „всички електронни писма“, кореспонденцията и данните относно картата за достъп на А

82. Що се отнася до отказа за предоставяне на „всички електронни писма от 2015 г., 2016 г. и 2019 г.“ и до водената кореспонденция относно работата на А, в обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че Парламентът е отхвърлил искането на ТС главно с мотива, че съгласно неговата политика съхраняването на електронните съобщения е ограничено до 90 дни и по изключение до една година³⁶. Освен това Общият съд констатира, че Парламентът е уведомил ТС, че действията на служителите по сигурността на Парламента не се регистрират официално и че данните относно картите за достъп се съхраняват за максимален срок от четири месеца³⁷.

83. В това отношение Общият съд отбелязва по същество, че от началото на 2016 г. Парламентът е узнал за конфликтното положение между ТС и А по отношение на факта дали последният е упражнявал дейността си при спазване на правилата за парламентарните сътрудници. Следователно още от този момент Парламентът е трябвало да осигури съхраняването на електронните писма, с които може да се установи точното естество на дейността на А по време на процедурата за уволнение³⁸, както и на данните относно

³⁶ Точка 92 от обжалваното съдебно решение.

³⁷ Точка 106 от обжалваното съдебно решение.

³⁸ Точка 95 от обжалваното съдебно решение.

използването на картата за достъп на А през същия период³⁹. Общият съд отхвърля и довода на Парламента, че членовете трябва да съхраняват електронните си писма, като създадат лични досиета, позволяващи архивирането им за неограничен период от време⁴⁰.

84. Съображенията на Общия съд не следва да се приемат, по-специално поради следните причини.

85. Според мен по начало Парламентът правилно поддържа, че изтъкнатите от Общия съд мотиви могат да нарушат принципа на свободно упражняване на мандата на членовете на ЕП, закрепен в член 6, параграф 1 от Акта за избирането и в член 2 от Устава на членовете на Европейския парламент. Този принцип, който е един от основните стълбове на независимостта на членовете на ЕП, изключва всякакво вмешателство, по-специално от страна на службите на Парламента, в защитената сфера на тези депутати.

86. При все това задължението, установено от Общия съд в обжалваното съдебно решение, очевидно води до намеса на Парламента в отношенията между член на ЕП и негов сътрудник. В крайна сметка, за да изпълни това задължение, Парламентът би трябвало да разгледа разменената между тях кореспонденция като необходима стъпка при преценката на доказателствата, които евентуално биха могли да бъдат използвани от този член на ЕП в контекста на процедурата по възстановяване. Подобно съображение важи и за другото задължение, наложено от Общия съд на Парламента, а именно задължението да приеме необходимите мерки за запазване на данните относно използването на картата за достъп на сътрудника.

87. Действително, както изтъква ТС, всички електронни писма от кореспонденция на членовете на ЕП се съхраняват на сървърите на тази институция. От правна гледна точка обаче те не попадат в институционалната сфера, а в сферата на членовете на ЕП, която трябва да бъде защитена от всяка намеса на службите на Парламента. В това отношение е важно да се припомни, в съзвучие с доводите на Парламента, че член 4 от Устава на членовете на Европейския парламент недвусмислено предвижда, че документите и електроните записи, получени, изготвени или изпратени от даден член на Европейския парламент, не се считат за парламентарни документи, освен ако не са внесени по реда, предвиден в Правилника за дейността.

88. От друга страна, според мен е безспорно, че тъй като членът на ЕП носи тежестта на доказване по отношение на недължимо платените разноски за парламентарни сътрудници⁴¹, той трябва да съхранява всички електронни писма, разменени с неговия сътрудник или със службите на Парламента, за да ги използва в контекста на процедура по възстановяване. Всяко друго тълкуване би поставило под въпрос, както според мен прави обжалваното съдебно решение, постоянната съдебна практика, съгласно която тежестта на доказване действително се носи от този член на ЕП.

89. Накрая ще изтъкна, че дори да се допусне, че правото на изслушване може да се тълкува в смисъл, че включва задължение на Европейския парламент да предостави всяка релевантна информация, поискана от член на ЕП във връзка с процедура по

³⁹ Точки 123 и 124 от обжалваното съдебно решение.

⁴⁰ Точки 100 и 101 от обжалваното съдебно решение.

⁴¹ Вж. по-специално точка 66 от настоящото заключение, която препраща към съдебната практика, цитирана в точка 53 от обжалваното съдебно решение.

възстановяване, от правата, закрепени в член 41, параграф 2, буква а) или б) от Хартата, не може да се направи извод, че Парламентът е длъжен да състави преписка още преди започването на тази процедура.

90. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че в рамките на процедура по възстановяване именно член 68 от мерките по прилагане на устава определя започването на тази процедура, когато определени обстоятелства пораждат съмнения у Парламента относно правомерното използване на разносните за парламентарни сътрудници. Що се отнася до настоящото дело, Парламентът започва процедура по възстановяване на суми срещу ТС едва на 8 юни 2020 г., когато вече не е било възможно да се съхраняват поисканите електронни писма и следователно не е можело да бъдат приложени към преписката по тази процедура.

91. От изложените по-горе съображения следва, че независимо дали се основава на принципа на свободно упражняване на мандата, на принципа на тежестта на доказване или на правата по член 41, параграф 2, буква а) или б) от Хартата, Парламентът правилно поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че тази институция е трябвало да съхранява електронните писма на ТС от 2015 г., 2016 г. и 2019 г., кореспонденцията със съответните парламентарни служби относно работата на А и данните относно използването на картата за достъп на А.

2. По отношение на личното досие на А и преписката по делото, по което е постановено решение L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140)

92. Що се отнася до личното досие на А и до преписката по делото, по което е постановено решение L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140), Общият съд отбелязва по същество, че Парламентът е обосновал отказа да предаде тези данни с мотива, че това би противоречало на Регламент 2018/1725 и на член 26 от Правилника за длъжностните лица⁴².

93. На първо място, по отношение на Регламент 2018/1725 Общият съд отбелязва, че след като поисканите от ТС данни е трябвало да се използват за защитата му в рамките на образуваната срещу него процедура по възстановяване, не може да се счита, че те попадат в приложното поле на член 9, параграф 1, буква а) или б) от Регламент 2018/1725⁴³. Общият съд обаче приема, че правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и на това основание да бъде в равновесие с другите основни права⁴⁴. Следователно Парламентът е трябвало да претегли, от една страна, интереса на А отнасящите се до него данни да не бъдат предадени на трети лица, и от друга страна, интереса на ТС да представи надлежно и ефективно становището си в рамките на образуваната срещу него процедура по възстановяване⁴⁵.

94. На второ място, по отношение на член 26 от Правилника Общият съд отбелязва, че поверителността на документите от личното досие на А не може да бъде противопоставена на ТС, който освен това е автор на някои от съответните документи в качеството си на пряк ръководител на А, доколкото това е необходимо, за да упражни ТС правото си на

⁴² Точки 105 и 126 от обжалваното съдебно решение.

⁴³ Точки 110, 111 и 123 от обжалваното съдебно решение.

⁴⁴ Точки 114, 115 и 116 от обжалваното съдебно решение.

⁴⁵ Точка 117 от обжалваното съдебно решение.

изслушване⁴⁶. Общият съд добавя, че като се основава на член 26 от Правилника за длъжностните лица, Парламентът неправилно не е взел предвид интереса на ТС да получи достъп до някои документи от служебното досие на А, за да представи надлежно становището си в рамките на образуваната срещу него процедура по възстановяване⁴⁷.

95. И тук считам, че Общият съд е тълкувал и приложил неправилно член 9, параграф 1 от Регламент 2018/1725 и член 26 от Правилника за длъжностните лица.

96. Що се отнася до основанията, свързани с Регламент 2018/1725, член 9, параграф 1 от него предвижда, че лични данни се предават само на установени в Съюза получатели, различни от институции и органи на Съюза, ако: а) получателят установи, че данните са необходими за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на предоставени на получателя официални правомощия, или б) получателят установи, че е необходимо данните да бъдат предадени за конкретна цел от обществен интерес, а администраторът, ако има някакво основание да се предполага, че законните интереси на субекта на данните могат да бъдат накърнени, установи, че е пропорционално личните данни да бъдат предадени специално за тази цел, след като е претеглил по безспорен начин различните противоречащи си интереси.

97. След проведените в съдебното заседание обсъждания считам, че член 9, параграф 1, буква б) от Регламент 2018/1725 трябва да се тълкува в смисъл, че предаването на член на ЕП, в рамките на процедура по възстановяване на разноски за парламентарни сътрудници, на лични данни на неговия акредитиран парламентарен сътрудник действително би могло да обслужва „конкретна цел от обществен интерес“. В това отношение не може да се отрече, че е в обществен интерес такива разноски да бъдат възстановени от съответния член на ЕП, ако те са били недължимо понесени от Парламента. При това положение според мен е от обществен интерес и процедурата по възстановяване да се проведе в съответствие с правото на защита, закрепено в член 41 от Хартата.

98. Следователно зачитането на правото на защита на член на ЕП, срещу когото е започната процедура по възстановяване, изисква да му бъдат предадени личните данни на неговия акредитиран парламентарен сътрудник, които са релевантни за обстоятелствата, до които се отнася тази процедура, и изискват изразяване на позиция от този член на ЕП. Предаването на тези данни обаче може да бъде разрешено съгласно член 9, параграф 1, буква б) от Регламент 2018/1725 само при стриктно спазване на условията, предвидени в тази разпоредба.

99. При все това, изложените по-горе съображения не могат да обосноват общото предаване на личните данни на сътрудника по искане на съответния член на ЕП, без това искане да е достатъчно конкретизирано. Както посочих в рамките на моя анализ на първото и петото основание, член на ЕП, от когото е поискано да обоснове направените от него разноски за парламентарни сътрудници, може, за да подкрепи обясненията си в отговор на това искане, да се позове на доказателства, с които разполага Парламентът. Членът на ЕП обаче трябва да посочи предварително конкретните доказателства, на които се позовава, и не може само да твърди, че релевантните доказателства се намират в съответното лично досие като широка категория документи, както бе посочено в точка 70 от настоящото заключение.

⁴⁶ Точка 121 от обжалваното съдебно решение.

⁴⁷ Точка 122 от обжалваното съдебно решение.

100. В настоящото дело е важно да се отбележи, че въпреки текста на член 9, параграф 1, буква б) от Регламент 2018/1725, съображенията на Общия съд установяват, че съществуват други положения, които могат да обосноват предаването на трети лица на лични данни, съхранявани от институция, орган, служба или агенция на Съюза. Доколкото преценката на Общия съд е извършена извън приложното поле на тази разпоредба, обжалваното съдебно решение е опорочено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до преценката на личното досие на А и на преписката по делото, по което е постановено решение L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140).

101. Що се отнася до Правилника за длъжностните лица, от обжалваното съдебно решение е видно, че ТС е поискал от Парламента да му предаде личното досие на А в неговата цялост. Парламентът е отказал да уважи това искане, тъй като счита, че член 26 от Правилника за длъжностните лица забранява такова предаване.

102. Член 26 от Правилника за длъжностните лица изрично предвижда, че само длъжностното лице може да има достъп до служебното си досие, но не и други трети лица. Освен това в служебното досие на длъжностно лице или служител могат да се правят справки само „в кабинетите на администрацията или по защитена електронна връзка“, като досието се изпраща само на Съда на Европейския съюз, ако бъде заведено дело, отнасящо се до длъжностното лице или служителя.

103. Следователно Парламентът правилно е приел, че наложените с член 26 от Правилника за длъжностните лица ограничения не му позволяват да уважи искането на ТС.

104. Освен това, в съответствие с изложените в точки 99 и 100 по горе съображения, в обжалваното съдебно решение няма данни, че в рамките на процедурата, довела до приемането на спорното решение, ТС се е позовал на документите, които могат да се съдържат в личното досие на А и които могат да докажат действителността на извършената от А работа и връзката ѝ с изпълнението на мандата на ТС като член на Парламента.

105. От това следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че член 26 от Правилника за длъжностните лица допуска личното досие на А да бъде предоставено на ТС.

106. Предвид гореизложеното считам, че Парламентът основателно твърди, че преценката на Общия съд по-специално на отказа да се предостави всяка категория информация, поискана от ТС в хода на процедурата по възстановяване, а именно: i) всичките му електронни писма от 2015 г., 2016 г. и 2019 г., ii) кореспонденцията му със службите на Парламента относно работата на А, iii) личното досие на А, включително данните относно картата за достъп до Парламента на А, и iv) преписката по делото, по което е постановено решение L/Парламент (T-59/17, EU:T:2019:140), е опорочена от грешка при прилагане на правото.

107. Следователно второто, третото и четвъртото основание трябва да бъдат уважени.

VI. Заключение

108. С оглед на анализа, изложен в настоящото заключение, и въз основа на главното ми предложение, изложено в точки 74 и 79 от настоящото заключение, предлагам на Съда:

- да отмени точки 2 и 3 от диспозитива на решение от 7 юни 2023 г., ТС/Парламент (T-309/21, EU:T:2023:315),
- да отхвърли второто основание за обжалване по дело T-309/21,
- да върне делото на Общия съд за ново разглеждане на третото, четвъртото и петото основание за обжалване по дело T-309/21,
- да не се произнася по съдебните разноски.